

Kaip vaikai per Kristaus Gimtadienį. 1 dalis

John Fenn, 2014 m. kovo mėn. 8 d., www.SupernaturalHouseChurch.org

Sveikinu visus,

Aš užaugau dideliame name su ilgu koridoriumi, kuris vedė į keturis miegamuosius ir vieną vonios kambarį. Kitame namo gale buvo tai, ką mes pavadintume šeimos kambariu, arba urvu (guoliu), kaip yra sakoma Teksase ir daugumoje Amerikos pietų. (Ir tarp išsibarsčiusių po JAV pietiečių bei jų palikuonių).

Šeimos kambarys buvo vieta, kur mes praleisdavome laiką su šeima žiūrėdami TV ir tiesiog būdami drauge. Tenai mama ir tėtė auštant sudėdavo Kristaus Gimtadienio (Kalėdų) dovanas 4 vaikams, kad jie surastų jas ryte. Jos buvo suvyniotos į atskirą įpakavimą, kad vaikai jų nesusimaišytų.

Tėtis turėjo vieną iš tų tuomet labai modernių, o dabar jau senovinių, namų kino kamerų su 1 metro ilgio šviesos juosta, ant kurios buvo 4 šviesos pluoštai, jie užtvindydavo kambarį kaip atominis sprogimas. Tai buvo pirmas kartas, kai aš išgirdau frazę: „Nežiūrėk į šviesą“.

Mes išsirikiuodavome koridoriaus gale kaip olimpiniai sprinteriai, kurie laukia signalo įsiveržti į šeimos kambarį ir pasiimti savo dovanas, ir mes žinojome, kad priartėjome, kai užsidegdavo tėtės šviesos, nes tada namo galas staiga tapdavo ryškesnis už vidurdienio šviesą.

Mažas varpelis ir kas vykdavo po to

Mama ir tėtė praleido savo pirmus 2 vedybinio gyvenimo metus netoli Štutgarto, Vokietijoje. Tada kiekvienas JAV vyras tarnavo 2 metus kariuomenėje, ir tai buvo jo paskyrimo vieta. Tuo metu jie aplankė Oberamagau ir nupirko Betliejaus sceną, išgraviruotą vietinių medžio meistrų su Juozapo ir Marijos, piemenų, gyvūnų, išminčių, angelų viršuje ir kūdikio Jėzaus ėdžiose figūromis.

Mama taip pat nupirko gražų porcelianinį varpelį eglutės žaisliuką, kuris paskutinis buvo kabinamas ant mūsų eglės. Mums griežtai draudė jį liesti, nes mamai varpelis buvo labai brangus. Ji tik viena turėjo teisę skambinti tuo varpeliu. Jos mintyse, kuomet ji skambindavo varpeliu tai reiškė, kad Jėzus atėjo kaip pati didžiausia Tėvo dovana žmonijai, ir Kristaus gimtadienis oficialiai prasidėdavo.

Bet jis tarnavo dvigubam tikslui; 4 mažiems vaikams laukiantiems koridoriaus gale, varpelio skambėjimas buvo tolygus startinio pistoleto šūviui bėgimo takelyje – PIRMYN! Mes lenktyniaudami bėgdavome koridoriumi, na, žinoma, jie lenktyniavo, nes būdamas vyriausias aš buvau per daug šaunus, kad rodyčiau susijaudinimą savo broliukams ir sesutei.

Tikiuosi, kai nueisiu į dangų, paprašysiu parodyti šias scenas dar kartą, ir galbūt patirsiu daugiau susijaudinimo nei greitis, kuris išvystomas bėgant koridoriumi, kurį aš prisimenu. Ir esu tikras, kad namai atrods mažesni, negu, kaip prisimenu jie tada man atrodė.

Kai mes įsiverždavome į apšviestą šeimos kambarį, tėtis stovėdamas kampe viską filmuodavo, mama padarydavo pauzę ir atkreipdavo mūsų dėmesį į Betliejaus sceną. Betliejaus scena stovėdavo kelias savaites prieš šventes, bet be vienos detalės. Kūdikio Jėzaus ten nebuvo iki Kristaus Gimtadienio šventės, mama paaiškino, kad jis paslėptas nuo akių, paslėptas nuo žmonijos iki Jo gimimo.

Kalėdų rytą, prieš tai, kuomet mums būdavo leidžiama atidaryti mūsų dovanas, visas dėmesys būdavo sutelktas į mamą, kuri pristatydavo išdrožtą kūdikio Jėzaus figūrėlę, ir subtiliai ją padėdavo į ėdžius – taip pranešdama, kad Jis jau atėjo ir tai yra priežastis kodėl mes vienas kitam dovanojame dovanas.

Pagarba, garbė, nusilenkimas

Daugelis krikščionių priima viską, kas pavadinta „Dievas daro nauja“, ir žaidžia su tuo, kaip vaikai Kristaus Gimtadienio rytą, nestabelėdami pagerbti tai, kas mums jau yra duota. Kaip jūs matote, aš rašau apie tai, - mamos kasmetinis stabtelėjimas pagerbti Didžiąją Dovaną tebėra su manimi ir šiandien. Aš paveldėjau tą Betliejaus scenelę ir varpelį, ir tęsiu tradiciją.

Netgi, kai mes 4 maži vaikai verždavomės dovanų, mūsų tikrasis susižavėjimas buvo Tikrosios Dovanos paprastame pagerbime. Kur dabar dingio šis pamatas? Tačiau balansas tarp baimės bei pagarbos Dievui ir vaikiškam susižavėjimui dėl to, ką Jis daro, yra įmanomas, lygiai taip, kaip mes laikydavome tą varpelį prie Betliejaus scenelės, kur buvo kūdikis Jėšua ėdžiose, kaip šventenybę 4 vaikams Kristaus Gimtadienio rytą.

Kai aš studijuoju Naująjį Testamentą, ir namuose bei santykiuose praktikuojamą tikėjimą, ir palyginu tai su moderniu Instituciniu surinkimu, Dievo dalykai man verti išaukštinimo ir pagarbos, ir aš matau, kad ta

„Mes juk neviešpataujame jūsų tikėjimui, bet esame jūsų džiaugsmo talkininkai, nes (savo) tikėjimu jūs stovite...“ 1 (2 Kor 1:24) www.namu-baznycia.lt, namu.baznycia@gmail.com

pati pagarba Jam yra ir namų surinkimuose šiandien, mažų mažiausiai bent jau CWOWI. Aš galiu kalbėti tik pagal malonę duotą man, taigi aš negaliu kalbėti apie visus namų surinkimus, ir apie skirtingą, bet panašią „paprasto surinkimo“ (simple church) srovę.

Paulius rašė NEBŪKITE kaip vaikai, kurie yra nešiojami ir mėtomi „visokių mokymo vėjų“, kuriuos jie sutinka. Jis rašė apie tvarką santuokoje „dėl angelų“, kurie yra paskirti saugoti porą, ir jeigu santuoka netvaringa, tai trukdo jų darbui. Jis rašė apie mūsų išgelbėjimo atbaigimą su baime ir drebėjimu, ir mūsų susirinkimų laikymą šventais ir daryti tai tikslingai. Nors kiti jo metu (kaip ir mūsų) naudojo Dievo Žodį apgaulingai. (Efeziečiams 4:14, 1 Korintiečiams 11:10, Filipiečiams 4:12, 2 Korintiečiams 4:2)

Susižavėjimu pagrįstas tikėjimas

Žodis „susižavėjimas“ Amerikoje pasirodė ankstyvaisiais 1800 ir reiškė „lėkštas užsiėmimas, vaikymasis“. Iki 1881 tai buvo naudojama apibūdinti naujausias madas. Tai panašu į prancūzų „fadaise“, reiškiantį „nesąmonė“ arba „lėkšta“, ir toliau lotyniškai „fatus“ – reiškiantį „kvaila“.

Šiandien susižavėjimas kreipia žmonių žvilgsnius į kažką, kas greitai išnyksta iš atminties. Daug dalykų vyko krikščioniškuose sluoksniuose, kurie skelbė, kad tai yra svarbiausia ką daro Dievas, nors, jeigu taip būtų, Viešpats turėtų dažnai keisti Savo nuomonę – po dviejų metų pakildavo naujas susižavėjimas ir buvo skelbiama, kad būtent TAI yra svarbiausia, ką daro Dievas, o ankstesnis mokymas būdavo užmirštas.

Kai kurie žmonės taip susitelkia į susižavėjimą ir pasilieka tenai, padaro jam mažus dvasinius ir intelektualinius namus savo prote ir sutelkia ten savo gyvenimą. Dažnai, vieną dieną, jie atsibunda suvokę, kad blizgučiai išnyko, ir stebisi, kur visi kiti nuėjo. Kai tai įvyksta ateina sumaištis ir iškyla klausimai, plius abejonės savimi ir jausmas, kad esi apgautas arba kažko trūksta. Jie suvokia, kad jie sudėjo savo tikėjimą asmeniu ar judėjimu, užuot tikėjus Tėvu ir Viešpačiu.

Aš nesu toks senas kaip žemė, bet pakankamai gyvenau, kad prisiminčiau, kaip suaugusieji žaidė su asmeninėmis pranašystėmis 1970-ųjų viduryje, kaip vaikai per Kristaus Gimtadienį (Kalėdas). Su pranašais, kurie linkę sėdėti svarbiausiose vietose ir duoti žmonėms išsamias pranašystes, bet retai iš tikro ką nors reiškiančias. Po 25 metų vėl asmeninė pranašystė, nauja ir moderni asmeninės pranašystės rūšis tapo naujaisiu dalyku, ką Dievas atseit vėl darė, bet išnyko kaip ir 70 -aisiais metais. Nors kaip kiekvieno susižavėjimo atveju, žmonės tai išlaikė metų metais.

Ar Tėvas naudoja mūsų vaikišką nesubrendimą, kai žaidžiame su Juo, kaip su žaislu per Kristaus Gimtadienį? Taip, Jis panaudoja, Jis meistriškai panaudoja bet ką, Savo šlovės labui. Ar žmonės buvo sužeisti asmeninės pranašystės judėjimo metu? Taip jie buvo, lygiai taip, kaip blizgantis Kristaus Gimtadienio žaisliukas nukrito ir sudužo Naujųjų Metų Dieną.

Dievo dalykus naudoti tuščiai

Du pirmi įstatymai, kuriuos Dievas davė – tai, kad Jis būtų pagerbtas, tik Jis ir niekas kitas, ir netarti JO Vardo be reikalo, tuščiai. Žodis „tuščiai“ yra pavyzdžiui naudojamas, kai dirbi sunkiai ir nieko nepasieki. „Tai buvo tuščiai“. Mes taip pat naudojame apibūdinti asmenį, kuris taip susitelkęs į save, kad tampa netinkamu ir nenaudingu. Jie yra tušti, be tikslo, netinkami realioms gyvenimo dalykams. „Tušti“ reiškia be „tikslo“ be „siekinio“.

Tuščias Jo vardo panaudojimas yra pradedant nuo „O, mano Dieve!“ iki: „Šlovė Dievui“ be tikro šlovinimo, bet tik kaip tuščias šūkis. Teksase yra TV pamokslininkas, kurio lioviausiu klausyti jau prieš dešimtmečius, dėl jo tuščių šūkavimų: „O mano Dieve!“, kai jis moko, mano dvasia taip nuliūsta, kad aš negaliu klausyti.

Kartais, kai aš girdžiu tikinčiuosius naudojant Jo vardą tuščiai arba žaidžiant Jo dalykais kaip vaikus su naujais žaislais per Kristaus Gimtadienį, man norisi šaukti: „Stabtelėkite prieš atidarydami Jo dovanas ir suteikite Jėzui deramą vietą!“ Kaip atsitiko, kad mes praradome pagarbą Dievui Kristaus kūne? Apie tai kita savaitė... iki tada...laiminu.

Laiminu visus!

John Fenn

www.SupernaturalHouseChurch.org

Neužmirškite rašyti man asmeninius e-laiškus šiuo adresu: cwovi@aol.com

Kaip vaikai per Kristaus Gimtadienį. 2 dalis

John Fenn, 2014 m. kovo mėn. 15 d., www.SupernaturalHouseChurch.org

Sveiki,

Mano draugas kartą buvo pakviestas pas vienos Afrikos valstybės prezidentą. Jis norėjo paskleisti krikščionišką mokymo medžiagą ir įsteigti Biblijos mokyklą tos tautos žmonėms, ir tas prašymas buvo praleistas per valdininkų grandinę, kol Prezidentas nusprendė apie šiuos planus išklausti asmeniškai.

Pokalbis buvo mandagus, bet baigėsi be jokių požymių, kad jis gaus leidimą. Prezidentas pakilo, tuo parodydamas, kad susirinkimas baigtas, bet stabtelėjo prie durų ir paklausė: „Ar jūs norėtumėte dabar su manimi nusifotografuoti? Aš žinau, kad amerikiečiai tarnautojai naudoja tokias nuotraukas, kad padėtų surinkti pinigų savo tarnavimui.“

Mano draugas atsakė: „Ne, ačiū, pone Prezidente. Aš niekada nepanaudosiu mūsų ryšių gauti pinigų, ir neskelbsiu apie mūsų susitikimą. Aš gerbiu jus ir dėkoju už man skirtą laiką. Prašau praneškite man, kada nuspręsite dėl mano prašymo.“ Ar panašiais žodžiais.

Prezidentas buvo priblokštas. Jis stabtelėjo nustebintas mano draugo principingumu, tada pasisuko į savo padėjėją ir liepė jam suteikti mano draugui visą reikiamą pagalbą jo darbe. Durys į tautą atsivėrė metų metams, ir dėl to Dievo pažinimas bei Jo keliai pasklido dešimtims tūkstančių žmonių.

Mano draugas gerbė ir vertino abu – prezidento tarnavimą ir žmogų, ir dėl to jam užteko principingumo nepasigirti savo susitikimu arba pasinaudoti prezidentu dėl asmeninės naudos.

180 laipsnių skirtumas

Ši istorija iliustruoja aštirus skirtumus Kristaus kūne mano šiandien paminėtu klausimu – matome kaip kai kurie naudoja Dievą dėl savo asmeninės naudos, arba žaidžia su Dvasios dovanomis, kaip vaikai žaidžia su dovanomis per Kristaus Gimtadienį (Kalėdas), jie negerbia ir nevertina Tėvo ir Viešpaties Jėzaus kaip Dievo.

Jie neturi apreiškimo, kad Dievas yra Dievas ir karalystės dalykai nėra žaislai. Dievo dovanos yra duotos, kad žmonijai atneštų apšvietimą gyvenimo, transformuotų mus į visa tai, ką Dievas numatė, o to rezultatas Kristaus charakteris ir šventas gyvenimas. Jis nori vaikščioti su mumis šventumo greitkeliais. Ar tu nori eiti su Juo?

Mes matome kaip pastoriai, Dievo jiems duotą įtaką Kristaus kūno statymui, naudoja manipuliuoti kongregacijai, kad susijungtų su juo į tinklinio marketingo įmones arba verslo projektus, kurie krautų turtus jiems patiems, netgi manipuliuodami savo įtaka, įsivelia į nelegalius sandėlius.

Kiti taip gerbia ir vertina Tėvą ir Viešpatį Jėzų bei Dvasios dalykus, kad jie nenori nieko kito, tik būti daugiau tokie kaip Jis ir tarnauti kitiems, siekia būti žinomi tik Dievo, bet ne žmonių. Jie nori būti susirinkimuose, kur plaukia Šventoji Dvasia tol, kol Ji pati sustoja. Jie tikrai myli Jį ir trokšta Jo Artumo! Jie net negali pagalvoti, kad galima panaudoti Dievą savo naudai, nes jų tyra meilė pagrįsta apreiškimu iš ko jie buvo išgelbėti, ir kas Jis yra. Koks ryškus kontrastas tarp šitų dviejų grupių Kristaus kūne!

Paulius rašė: „Mes turime šitą lobį (Kristų mumyse) žemiškuose induose“. Lobiai yra labai vertinami, saugomi, jiems suteikiama saugi vieta, ir jie mūsų gyvenimą pastato ant tikro pamato. Kiek iš tiesų yra šiandien tokių, kurie vertina Kristų mumyse kaip lobį?

Puoselėti tai, ką mes turime

Aš prisimenu, kaip Viešpats pasirodė man 2001 metų vasario mėnesį garbinimo tarnavimo metu prieš pat man išeinant kalbėti. Mano akys buvo atmerktos, bet staiga aš atsidūriau Dvasioje, ir galėjau matyti Jį taip aiškiai, kaip ir visa kita aplink mane, nors kai žiūrėjau į Jo akis, išnyko visa kita. Jis priėjo prie manęs ir pasakė:

„Matyk taip, kaip Aš matau: Žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami reginių, galvodami, kad būtent TAI yra antgamtiška: bet tuo pat metu jie nepastebi antgamtinio darbo savo tarpe, netgi savo širdyse, nes pats mokinytės procesas YRA antgamtinis... Kaip buvo pradžioje, taip turi būti dabar: Aš veikiu santykiuose.“

Štai kodėl mes pavadiname mūsų tinklalapį: www.supernaturalhousechurch.org (antgamtiška namų bažnyčia) – „antgamtiška“ dalis, tai nereiškia daugybę stebuklų, kuriuos matėme, kai vyksta išgydymai ir

pakeičiami gyvenimai – tai mokinytės procesas, kuris yra atgamtiškas, išgydymai ir sveikatos atstatymas išplaukia kaip mokinytės rezultatas.

Štai kas pasiliko su manimi

Jo įvadiniai žodžiai pasiliko su manimi: „Matyk, ką Aš matau“. Aš supratau „Matyk, ką aš matau“ kaip besitęsiantį įsakymą ir gyvenimo būdą, o ne pasiūlymą vienkartiniam aplankymui. Nuo tada mano tikslas matyti, **ką** Jis mato ir, **kaip** Jis mato. Jis sakė: „Aš darau tik tai, ką matau darant Tėvą“ (Jono 5:19) – aš taip pat noriu taip elgtis!

Apaštalų darbų knygoje jie matė gyvenimą taip, kaip jį matė Jėšua, tai reiškia jie pasirinko karalystės kultūrą, o ne imperijos kultūrą. „Matyk, ką aš matau“ visų pirma reiškia padaryti širdyje pasirinkimą matyti, ką Jėšua mato, kas yra pagrįsta apreiškimu iš Tėvo.

Kai žmogus vykdo : „Matyk, tai, ką aš matau“ - tai reiškia pasitraukia nuo institucinės bažnyčios (IB), kuri teikia asmeniui garsinį ir vaizdinį patvirtinimą. Tai reiškia apsispręsti nebūti sužavėtam „garsaus vardo“ pamokslininku, „garbinimo komanda“, „marmuro grindimis“, kavos baru hole. Tai sprendimas širdyje atmesti „Holivudinio Jėzaus“ kultūrą, kuri pakeitė santykius susirinkimais ir patepimą emocijomis.

Tai reiškia sąžiningą įvertinimą

Mes turime sąžiningai įvertinti gyvenimą ir mus supančią kultūrą, palyginti tai su Tėvo gyvenimu ir kultūra mūsų viduje. Tada mes turime elgtis pagal tai, ką mes atradome. (Mano serijos „Aš buvau sužlugdytas“ apibūdina 10 skirtumų tarp kultūros „Kristus mumyse“ ir šių dienų bažnytinės kultūros.)

Jis tas pats vakar, šiandien ir per amžius, taigi tai reiškia, kad reikia Jo ieškoti ten pat, kur Jis buvo randamas evangelijose. Taigi, „Matyk, ką aš matau“ gali būti atskleista per Jėzaus gyvenimą evangelijose.

Jis vestuvėse pavertė vandenį vynu, tada nukreipė garbę nuo savęs ir leido tai patirti šeiminkui. Jis gydė žmones ir liepė jiems niekam to nepasakoti. Jis ėjo darydamas gera. Jis sakė, kad yra romus ir nuolankios širdies, ir turime nešti vieną jungą su Juo, kad pasimokytumė iš Jo.

Ar daug žmonių šiandien, ir kiek iš tikrųjų Institucinės Bažnyčios kultūra šiandien ieško romumo ir nuolankumo, siekia paduoti stiklinę vandens vaikui, aplankyti ligonį ar kalinį, rūpintis našlėmis ir našlaičiais, kurie neturi kito pajamų šaltinio? „Matyk taip kaip aš matau“. Ar galime mes padėti į šalį natūralius pojūčius ir susitelki, arba ne, geriau būti sužavėtiems ir nusižeminusiems matydami tai, ką Jis mato, ir kaip Jis mato gyvenimą?

Visa karalystė veikia...

Žmonės sakė, kad Jėšua buvo įsikūnijęs Jonas Krikštytojas arba Jeremijas. Petras matė natūraliuose įvykiuose kaip žmogus su rentgeno rega, nes jis gavo apreiškimą iš Tėvo. Dėl apreiškimo iš Tėvo mes galime matyti, kas iš tiesų vyksta, kas iš tiesų svarbu, matyti, ką Jėšua mato.

Petras sušuko: „Tu esi Kristus! Gyvojo Dievo Sūnus!“ (Mato 16:17), nes Tėvas jam tai apreiškė. Jėšua tada pasakė, kad ant tos apreiškimo uolos Jis pastatys savo tikinčiųjų surinkimą, kad jie galėtų tvarkyti karalystės reikalus.

Mano draugas turėjo apreiškimą apie susitikimo su tos tautos prezidentu svarbą. Jis neleido būti apakintam prabangos prezidento kabinete, ginkluotos sargybos prie durų, aukštų pareigūnų, kurie laukė šalimais, bet šalia viso to jis matė tai, kas leido išlikti garbingam ir pagarbiam to susitikimo metu. Dėl to jis nepasinaudojo prezidentu ir nepasidalino pokalbio detalėmis dėl asmeninės naudos. Jis brangino privilegiją praleisti laiką su prezidentu.

Kai gyveni apreiškime iš Tėvo, eini kartu su Juo per gyvenimą, lieki nusižeminęs, žinai su kuo turime bendravimą, ir todėl matome taip, kaip Jis mato... ir tie kurie vaikščioja su Juo laiko tai, ką turi, kaip brangenybę moliniuose induose.

Priežastis dėl kurios dauguma surinkime naudoja Dievą pasipelnymui, žaidžia su Juo, kaip vaikai per Kristaus gimtadienį, yra ta, kad jie neturi apreiškimo iš Jo, nei apie Jį. Jie turi prirašę sąsiuvinius apie Jį, jie skaito apie Jį, bet jie Jo nepažįsta, nes pažinti Jį, tai turėti apreiškimą apie Jį, ir būti romioje baimėje, kad Dievas dabar gyvena žemiškuose induose.

Daugiau kitą savaitę....Iki tada. Laiminu visus!

John Fenn

„Mes juk neviešpataujame jūsų tikėjimui, bet esame jūsų džiaugsmo talkininkai, nes (savo) tikėjimu jūs stovite...“ 4
(2 Kor 1:24) www.namu-baznycia.lt, namu.baznycia@gmail.com

Kaip vaikai per Kristaus Gimtadienį. 3 dalis

John Fenn, 2014 m. kovo mėn. 22 d., www.SupernaturalHouseChurch.org

Sveiki,

Aš esu vyriausias iš 4 vaikų, ir mums buvo 11, 9, 7 ir 5, kuomet tėtis paliko mūsų šeimą.

Viena pagarbos rūšis

Aš buvau vyriausias, todėl tėtį prisimindavau daugiau negu mano broliai ir sesuo. Jie mažai ką prisimindavo ir labai miglotai, tik keli aiškūs momentai užsilaikė jų atmintyje.

Štai taip daugelis mato Dievą Tėvą – neaiškiai tik kelias detales. Pagarba Tėvui kyla tik iš fakto, kad Jis yra Dievas, o ne iš prisiminimų, kaip jie vaikščiojo su Juo kartu savo gyvenime.

Aš prisimenu, kaip mes žaidėme imtynes su tėčiu, mūsų šunimi „Lopu“ ir savo broliais, visi ridinėjomės, juokėmės, kol suprakaitavome, ir net šuo taip pavargo, kad negalėjo lakstyti aplink namus ir nuo vieno galo į kitą. Jie tai prisimena tik miglotai, jei iš viso prisimena.

Aš prisimenu stebėjau, kaip tėtis taisė žoliapjovę, kurią naudojome nupjauti 3 akrams žemės. Aš padėjau jam, kaip mažas berniukas, palaikydamas reples arba paduodamas raktus, ką reikėjo. Aš buvau ten, kai tėtis nusiplovė savo mažąjį pirščiuką ant kairės rankos, ir stebėjau kaip jis paėmė adatą ir siūlą, ir su viena ranka prisiuvo mėšą be nuskausminimo. Mano broliai ir sesuo šito neprisimena visiškai.

Jis mokė mane kaip sukirsti rankomis, nublizginti batus, žiūrėti žmogui į akis, kai jį sveikini, ir dar daugiau. Mano broliai ir sesuo neturi tokių prisiminimų, taigi mano pagarba tėčiui yra kitokia negu jų pagarba jam, nes jie nėjo per gyvenimą kartu su juo taip, kaip aš ėjau.

Pasirodo dangiškas Tėvas

Su kiekviena gyvenimo pamoka mano meilė ir pagarba Jam augo. Iš dalies skirtumas tarp vaiko žaidžiančio su Tėvo dovanomis, kaip žaidžia vaikai per Kristaus Gimtadienį ir pagarbos Dievui dėl to, kad Jis Dievas, priklauso nuo to, kiek asmuo prisimena laiką praleistą su savo Tėvu. Bet vaikas neprisimena arba nenori prisiminti dėl nesubrendimo arba dėl to, kad jis dar negyveno pakankamai ilgai, jog turėtų bendrą praeitį su Tėvu.

Kadangi mano tėtis ir aš turime tą bendrą praeitį kaip taisyti žoliapjovės bei stiprinti ryšius tarpusavyje ir panašiai, kai jis mus paliko, o aš pažinau savo dangišką Tėvą būdamas 16 metų amžiaus, Tėvas atėjo ten, kur mane paliko žemiškas tėtis.

Vieną dieną aš taisiau tą pačią žoliapjovę, su kuria dirbome kartu su tėčiu, bet šį kartą buvau tik aš ir žiūrėjau į ją nežinodamas ką daryti, jausdamas atsakomybės svorį, nes reikėjo nušienauti 3 akrus ir mama priklausė nuo manęs. Aš pradėjau klausti Tėvą, kas blogai, prašyti išminties, ir aiškiai išgirdau: „Pažiūrėk šiek tiek arčiau ir giliau. Važtas atsilaisvino ir tu jį rasi, jei atidžiau paieškosi“.

Taigi, padariau kaip tik taip – aš išsipurvinau, nusibrozdinau krumplius, bet nuleidęs galvą į to mechanizmo vidų, pamačiau važtą, kurio galvutė buvo nukritusi. Kai jis buvo pakeistas, žoliapjovė buvo sutaisyta. Aš pasakiau: „Ačiū Tėve“ ir pradėjau pjauti žolę. Jis retai kada pasakydavo man specifinius žodžius, kas yra blogai, bet dažniau nukreipdavo mane teisinga kryptimi, ir leisdavo man judėti iš tos pozicijos (Kažką gyvenime aš išmokau).

Dabar aš esu suaugęs ir vis dar prašau Jo pagalbos, kuomet reikia sutaisyti daiktus, arba padaryti sprendimą. Mes turime praeitį, kai ėjome kartu gyvenime, ir aš gerbiu, myliu ir vertinu Jį dėl to, kad Jis ėjo su manimi taip ištikimai. Kai mes nuolatos prisimename su pagarba Jo veiksmus savo širdyje, tai sudaro prielaidą Jam atsakyti mums vėl tokiu pat būdu.

Tau duota malonė

Aš galiu pasidalinti man duota malone, bet tau taip pat reikia prisiminimų, kai žinai, kad tavo Tėvas davė tau išmintį, aprūpino, kai nebuvo aprūpinimo, ėjo kartu su tavimi slėniais. Tai prisiminimų saugojimas, prisiminimų, kurie suformavo pamatą, ant kurio laikosi pagarba ir vertinimas skirtas Jam.

Pripažink savo stebuklus

Jėšua pamaitino 5.000 žmonių plius moterų ir vaikų, tada ankstyvą rytą atėjo vandeniui pas mokinius ir nutildė vėją bei bangas, po to Morkus pastebė: „Mokiniai buvo didžiai apstulbinti ir be galo stebėjosi, nes jų širdys tebebuvo užkietėjusios, **kadangi jie nebuvo supratę duonos stebuklo**“ (Mokaus 6:52)

Atkreipkite dėmesį – jų širdys tapo nejautrios ir aklos Dvasios dalykams, kaip pasakyta: „sukietėjo“, „nes jie nebuvo supratę duonos stebuklo“. Ar mes liovėmės apsvarstyti Jo stebuklus savo gyvenime?

Tik dviem skyriais vėliau yra tas pats pasakojimas. Morkaus 8:14-21 Jėšua tik ką pamaitino 4.000 žmonių, bet fariziejai reikalavo, kad Jis padarytų kitą stebuklą. Kai jie buvo prie ežero, Jėšua liepė jiems saugotis fariziejų ir Erodo raugo. Mokiniai manė, kad jie užmiršo pasiimti duonos, bet Jėšua nusiminė, nes jie užmiršo tą mažą detalę.

Bet Jėšua paklausė: „Kodėl, jūs kalbatės apie tai, kad neturite duonos? Argi jūs nematėte ar nesupratote? Ar jūsų širdis užkietėjusi (akla, nejautri)? Kai aš sulaužiau 5 kepalus penkiems tūkstančiams kiek pintinių trupinių jūs surinkote?“ Jie atsakė: „Dvylika“. „Kai aš sulaužiau 7 kepalus keturiems tūkstančiams, kiek didelių pintinių su trupiniais jūs surinkote?“ Ir jie pasakė Jam: „Septynias“. Ir Jis pasakė jiems: „Kaip gi jūs nesuprantate?“ Graikiškai pažodžiui: „**Kaip gi jūs to nesujungiate kartu?**“

Atkreipkite dėmesį, kad abiem atvejais, kaip jų širdys sukietėjo ir tapo nejautrios Dvasiai – **Jie buvo liudininkai stebuklų savo gyvenime, bet nesustojo jų apmąstyti.** Jie neskyrė laiko „sujungti tai į viena.“

Augimas

Vaikai mato stebuklus arba kitus Dievo dalykų pasireiškimus savo gyvenime ir galvoja: „Štai naujas dalykas, su kuriuo galima pažaisiti.“ Dvasiniai suaugusieji sustoja apsvarstyti stebuklą, Tėvo ištikimybę, apsvarstyti su baime faktą, kad Kūrėjas ir Visatos Dievas gyvena juose, ir kartu su jais eina gyvenimo kelyje.

Dvasiškai subrendęs asmuo tikslingai stebi, kaip Tėvas ėjo kartu su juo gyvenimo keliu, ir netgi jei tie prisiminimai šiek tiek migloti, vis tiek supranta, kad tai Jis padėjo jiems tuo metu. Dvasinis vaikas turi galimybę augti, bet nesustodamas apsvarstyti stebuklą, pasirenka likti vaiku.

Tiek daug žmonių nori būti jautriais Dvasios dalykams, nors jie niekada neįvertino esminio elemento reikalingo savo brandai, o tai reiškia sustoti ir apsvarstyti stebuklus, kuriuos Jis padarė jų gyvenime. Kai mes tampame jautriais matyti mūsų „duonos padauginimo stebuklą“ praeityje, tai daro mus jautresniais stebuklams, kurie vyksta dabartyje.

Vaikas gauna dovaną be suvokimo, ką ta dovana kainuoja, o subrendęs žmogus suvokia, kad tai buvo auka ir supranta jos kainą, todėl gerbia ją ir Davėją. Te Kristaus kūnas auga brandoje.

*Kitą savaitę nauja, bet susieta su šia tema: **Kristaus kūnas, ar Kristaus nuotaka?** Ar yra skirtumas?*

Daugiau kitą savaitę....Iki tada. Laiminu visus!

John Fenn

www.SupernaturalHouseChurch.org

Neužmirškite rašyti man asmeninius e-laiškus šiuo adresu: cwovi@aol.com